

Γράφει ο **Χρήστος Ρέππας**

Λίγες πρώτες σκέψεις για το αποτέλεσμα των εκλογών

Πραγματικός νικητής των εκλογών της 20/9 είναι οι δανειστές της χώρας, η καγκελάρια της Γερμανίας, το ευρωπαϊκό διευθυντήριο και φυσικά το ελληνικό κεφάλαιο που κατάφεραν μια τέτοια αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού έτσι ώστε, από τη Βουλή που εκλέχτηκε και την κυβέρνηση που σχηματίστηκε, να προχωρήσει ακάθεκτη η βαρβαρότητα των νέων μέτρων που υπογράφηκαν με το μνημόνιο της 12ης Ιουλίου. Η νίκη αυτή έγινε πραγματικότητα με τη προδοσία από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και από τον αρχηγό του ειδικά του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος του μεγαλειώδους "ΟΧΙ" που με τον πιο αδίστακτο και κυνικό τρόπο το μετέτρεψε σε συναίνεση και αποδοχή των απαιτήσεων των δανειστών.

Το πρόβλημα βέβαια δεν εστιάζεται μόνο στην ηγεσία αλλά στη συνολική φυσιογνωμία και πολιτική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ πολύ πριν αυτός έρθει στην εξουσία. Από τη διακήρυξη αποδοχής του δυτικού προσανατολισμού της χώρας την αποδοχή του ρόλου του NATO και το ταξίδι του κ. Τσίπρα στο Τέξας, ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε σαφή δείγματα για το ποια θα ήταν η πολιτική του. Η συμμαχία που εξασφάλισε με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό η πολιτικά αφελής αντίληψή του για το ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης ότι αυτές μπορεί ν' αλλάξουν προς το καλύτερο απ' τα μέσα ή ότι οι δανειστές μπορούν να πειστούν μέσα από διαπραγματεύσεις για μείωση της λιτότητας και του χρέους, συντέλεσαν πολύ γρήγορα όχι μόνο στην πολιτική του ήττα στο θέμα του μνημονίου αλλά και στη μετάλλαξη της φυσιογνωμίας του. Ωστόσο μετά την 5η Ιουλίου ο ΣΥΡΙΖΑ έχει διαβεί οριστικά τον Ρουβίκωνα. Ένα κόμμα με βαθύ στρατηγικό έλλειμμα απέναντι σε όλα τα επίμαχα ζητήματα που κλήθηκε ν' αντιμετωπίσει αποκομμένο από το κοινωνικό κίνημα που επεδίωκε τη μη ανάπτυξή του με αποφάσεις που έπαιρνε η ομάδα γύρω από τον αρχηγό του και απηχούσαν τις απόψεις και τη θέληση της αστικής του πτέρυγας, ένα κόμμα με τέτοιο προσανατολισμό δεν μπορούσε να ανταπεξέλθει σε καμιά περίπτωση στις απαιτήσεις του μεγαλειώδους "ΟΧΙ" του δημοψηφίσματος. Ούτε ήθελε τη ρήξη με την ευρωχούντα αλλά και ούτε και μπορούσε να την κάνει. Επομένως η στιγμή του καθαρού αποτελέσματος του δημοψηφίσματος ήταν η κρίσιμη στιγμή για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ που έπρεπε να διαλέξει με ποιον θα πάει και ποιον θ' αφήσει. Και διάλεξε τη σιγουριά του να περάσει οριστικά στο στρατόπεδο του αστισμού. Επιλογή που μάλλον θα τον κάνει εξουσία παντός καιρού στη εποχή της μνημονιακής βαρβαρότητας. Ο ΣΥΡΙΖΑ στην επόμενη περίοδο θα πρέπει να παίξει έναν κρίσιμο πολιτικό ρόλο : να γίνει η "πρόθυμη" και "χρήσιμη" για το σύστημα "αριστερά" που πρέπει να κάνει πράξη εκείνα τα μέτρα της αναδιάρθρωσης που είναι αδύνατο να επιτύχει η δεξιά. Πόσο άραγε θα μπορούσε μια απονομιμοποιημένη κυβέρνηση της δεξιάς να περάσει την συνταξιοδότηση για το σύνολο των εργαζομένων στα 67 με βασικό μισθό 360 ευρώ την εξοντωτική φορολογία στους αγρότες την προπληρωμή του φόρου για τις επιχειρήσεις στο 100% τις ομαδικές απολύσεις και όποια άλλη διαστροφική απαίτηση του κεφαλαίου και των δανειστών ; Οι εκλογές της 20/9 ήταν επιτυχημένη κατάληξη της διαδικασίας που ολοκλήρωσαν την μεγάλη πολιτική κωλοτούμπα μετά το δημοψήφισμα και την επικύρωσαν με τη λαϊκή ψήφο.

Ο πολιτικός λόγος των μνημονιακών κομμάτων σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση, σκόπιμα ρηχός και αόριστος μακριά από την πραγματικότητα που θ' αντιμετωπίσει ο ελληνικός λαός από τις 21 Σεπτέμβρη και μετά επικεντρώθηκε στο σχολιασμό των δημοσκοπήσεων, στο θέμα των μετεκλογικών συνεργασιών για το σχηματισμό μνημονιακής κυβέρνησης, σε υστερικούς όρκους για παραμονή στο ευρώ και για την αναγκαιότητα μεταρρυθμίσεων και χαρακτηρίστηκε από απουσία οποιασδήποτε, ακόμα και φραστικής, καταδίκης της νεοαζιτιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής. Μέσα σ' αυτό το κλίμα η συμμορία συνέχισε

να προκαλεί με την ανάληψη από τον αρχηγό της πολιτικής ευθύνης για τη δολοφονία του Π. Φύσα και η μόνη έμπρακτη και ουσιαστική αντίσταση που αντιμετώπισε ήταν οι κινητοποιήσεις της Κ.Ε.Ε.Ρ.Φ.Α, των ναυτεργατικών σωματείων των δημοτικών κινήσεων Πειραιά και Νίκαιας και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που οδήγησαν στη ματαίωση της συγκέντρωσης της Χρυσής Αυγής στην Πλατεία Κοραή στον Πειραιά.

Το προεκλογικό σκηνικό ήταν ένα σκηνικό που αποκοίμιζε συνειδήσεις και ζητούσε από τον κόσμο αντί να συνειδητοποιήσει ποια πραγματικότητα τον περιμένει μετεκλογικά να ψηφίσει για να εκλέξουμε πρωθυπουργό. Ο λόγος του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ακραία καθεστωτικός στην ίδια πολιτική κατεύθυνση μ' αυτόν της ΝΔ του ΠΟΤΑΜΙΟΥ και της Δημοκρατικής Συμπαράταξης. Επιβεβαίωνε ακόμα και στον πιο αδαή πολιτικά τη μετεξέλιξή του σε αστικό - νεομνημονιακό κόμμα. Το μεγάλα επίδικα αυτών των εκλογών ήταν δύο : α. το ξεκαθάρισμα των εσωτερικών αντιστάσεων στον ΣΥΡΙΖΑ και β. η αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού με την κυριαρχία στο κοινοβούλιο των μνημονιακών κομμάτων.

Δεν είναι τυχαία από την άποψη αυτή η δήλωση της Μέρκελ ότι " οι εκλογές στην Ελλάδα είναι μέρος της λύσης του προβλήματος" και το γεγονός ότι η γερμανική καγκελαρία και η ευρωγραφειοκρατία των Βρυξελλών παρέμειναν καθόλη τη διάρκεια της διεξαγωγής τους σχεδόν βουβές. Δεν επανέλαβαν την τακτική των προηγούμενων αναμετρήσεων όπως στην περίοδο του δημοψηφίσματος δηλ. των συνεχών χυδαίων και απειλητικών παρεμβάσεων στα ελληνικά πολιτικά πράγματα. Όχι βέβαια γιατί σεβάστηκαν τη βούληση του ελληνικού λαού ούτε γιατί έληξε ο ρόλος τους στην αποικία χρέους αλλά γιατί οι εκλογές αυτές σχεδιάστηκαν και διεξήχθησαν με βάση τις δικές του στοχεύσεις και σε συνεργασία με τη μεταλλαγμένη, νεομνημονιακή ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ τον προερχόμενο από τη δεξιά Πρόεδρο της Δημοκρατίας και ολόκληρη την " 'Αγία Οικογένεια του Μνημονίου" (Μ.Μ.Ε Εταιρείες Δημοσκοπήσεων) : εκλογές στα γρήγορα και ουσιαστικά στα μουλχτά πριν προλάβει να συγκροτηθεί πολιτικά η όποια αντιπολίτευση που προήλθε από τη διάσπαση του ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ και κυρίως πριν αρχίσουν να εφαρμόζονται τα μέτρα του νέου μνημονίου και γίνει προσωπική υπόθεση για τον καθένα η βαρβαρότητά του. Η τακτική αυτή έφερε αποτελέσματα σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ φρόντισε να σπείρει την ηττοπάθεια και την πολιτική μοιρολατρεία (δεν υπάρχει άλλος δρόμος ήταν αναγκαίος ο συμβιβασμός για να δικαιολογηθούν οι πολιτικές της κωλοτούμπες και το πέρασμά της στο στρατόπεδο των δανειστών και του ευρωμονόδρομου.)

Η τεράστια ιστορικών διαστάσεων αποχή δείχνει ότι λιγότερο από το μισό του εκλογικού σώματος γύρισε την πλάτη όχι μόνο στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ αλλά συνολικά του άθλιου αστικού - μνημονιακού πολιτικού συστήματος. Το αστικό πολιτικό σύστημα δεν είναι τόσο ισχυρό όσο θέλει να δείχνει μέσα από το εκλογικό αποτέλεσμα. Η κρίση του κρίση νομιμοποίησης, είναι βαθιά και μεγαλώνει ακόμα περισσότερο παρά το γεγονός ότι η κοινοβουλευτική εκπροσώπηση των μνημονιακών κομμάτων αυξήθηκε. Τα κοινωνικά του ερείσματα είναι ισχνά και όσο ισχυρό εμφανίζεται κοινοβουλευτικά άλλο τόσο αδύναμο θα είναι μέσα στο λαό. Εκτός από το κομμάτι που του γύρισε την πλάτη μέσω της αποχής, ακόμα και αυτό που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ το έκανε για να του δώσει μια δεύτερη ευκαιρία και όχι γιατί αποδέχτηκε πλήρως με τις επιλογές του. Η επόμενη περίοδος θα του δείξει ότι κανένα μνημόνιο και καμιά επιλογή των δανειστών δεν μπορεί να υλοποιηθεί με φιλολαϊκό τρόπο.

Το μεγάλο ζητούμενο της επόμενης περιόδου είναι το ακηδεμόνευτο ταξικό κίνημα που με δύναμη και αποφασιστικότητα θα αντιπαρατεθεί με τις καπιταλιστικές επιλογές τόσο στην προσπάθεια εφαρμογής του νέου μνημονίου όσο και με τις συνολικότερες στοχεύσεις Ευρωπαϊκής Ένωσης και Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Αυτό που ουσιαστικά λείπει από το 2012 και μετά.